

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové, ve věci

žalobkyně: **Vinotéka Vinofol, s. r. o., IČO 27681424**
se sídlem Francouzská 375/41, Brno

proti
žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**
Štěpánská 15, Praha 2 - Nové Město

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovanému ze dne 19. 11. 2019, čj. ČOI 147946/19/O100,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Inspektorátu České obchodní inspekce Královéhradeckého a Pardubického kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „inspektorát“) ze dne 7. 8. 2019, čj. ČOI 101198/19/2700, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byla žalobkyni za přestupek dle ustanovení § 24 odst. 7 písm. l) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“),

kterého se měla dopustit tím, že porušila ustanovení § 13 téhož zákona, uložena pokuta ve výši 7.000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení v paušální částce 1.000 Kč.

II. Shrnutí žalobních bodů

2. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhla jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně s tím, aby jí přiznány náklady řízení.
3. Žalobkyně předně označila napadené rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost i pro nedostatek důvodů. Jeho argumentace je dle jejího názoru nejen nedostatečná a nepřesvědčivá, ale i vzájemně rozporná a odporující jiným jejím argumentům.
4. Žalobní důvody vymezila v následujících žalobních bodech.
5. V prvním žalobním bodě namítla nezákonnost vydaného rozhodnutí, neboť kontrolními pracovníky nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci. K tomu odkázala na stanovisko odboru veřejné správy, dozoru a kontroly Ministerstva vnitra ze dne 10. 10. 2018, č. 3/2018 (dále jen „stanovisko MV“). Kontrola zcela ignorovala na provozovně umístěný reklamační řád, kde je spotřebitel seznámen s podmínkami reklamace. Ustanovení § 13 zákona o ochraně spotřebitele přitom nestanoví formu ústního poučení o reklamačních podmínkách, tudíž nemohla být naplněna skutková podstata správním orgánem deklarovaného přestupku. Dle žalobkyně je zcela zjevně účelová argumentace žalovaného, že v době kontroly nebyl na provozovně vyvěšen reklamační řád a že prodávačka řádně neinformovala spotřebitele o možnosti reklamace a že i kdyby byl na prodejně k dispozici reklamační řád, že by to na nesplnění povinnosti prodáváčky nic nezměnilo. Dle žalobkyně je ze spisového materiálu naopak jednoznačné, že kontrolními pracovníky nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci, neboť ani v protokolu o kontrole není uvedena žádná skutečnost týkající se absence vyvěšení reklamačního řádu. Žalobkyně poznamenala, že písemný reklamační řád měla umístěn ve všech svých provozovnách.
6. Žalobkyně vyslovila nesouhlas rovněž s argumentací žalovaného, že když prodávačka uvedla, že reklamace u prodaného zboží není žádná, je naplněna skutková podstata deklarovaného přestupku. Ve smyslu § 13 zákona o ochraně spotřebitele má však tuto povinnost prodávající a v daném případě byla prodávajícím žalobkyně, která si svou povinnost umístěním písemného reklamačního řádu na provozovně jednoznačně splnila.
7. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítala, že skutečnosti zjištěné při kontrole sice mohou sloužit jako podklad k vydání rozhodnutí, to však nezabývá správní orgán povinnosti vycházet při rozhodování ze skutečného stavu věci a nikoliv pouze ze zjištění učiněných v rámci kontroly, což se nestalo. K tomu rovněž odkázala na stanovisko MV. Žalobkyně zdůraznila, že správní orgán je povinen prokázat vinu mimo vši pochybnost, což se nestalo za stavu, kdy je namítáno, že zákon neukládá informační povinnost o uplatnění reklamace formou ústního projevu. Dle žalobkyně nejsou skutečnosti uvedené v protokolu o kontrole dostatečné pro vyslovení viny uložení správního trestu. Žalobkyně zopakovala, že prodávačka není v postavení osoby prodávající ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele, touto osobou je sama žalobkyně. Proto označila argumentaci žalovaného za rozpornou s platnou právní úpravou za nepřezkoumatelnou.
8. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítla, že o podmínkách reklamace spotřebitele v době prováděné kontroly řádně informovala, a to formou umístění písemného

reklamačního řádu na provozovně, který obsahuje rozsah, podmínky a způsob uplatnění práv z vadného plnění u veškerého prodávaného sortimentu. Tato forma informování spotřebitele o podmínkách reklamace je zcela v souladu s platnou právní úpravou a je tak zabezpečena řádná informovanost spotřebitelů o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění práv z vadného plnění na této i všech ostatních provozovnách žalobkyně. K této námitce, kterou uplatnila v odvolání, rovněž namítla, že se k ní žalovaný nijak nevyjádřil.

9. Dle žalobkyně je tedy jednoznačné, že jednak nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci v průběhu kontroly a že napadený výrok je zcela nepřezkoumatelný a nezákonný, pokud jde o identifikace samotného skutku.
10. V posledním čtvrtém žalobním bodě žalobkyně k druhu a výměře správního trestu namítla, že výrok o sankci nemohl být žalovaným vydán na základě jeho argumentace uvedené v odůvodnění rozhodnutí na straně 4 poslední odstavec a straně 5 první odstavec. Z této argumentace je totiž zřejmé, že správní orgán nerespektoval přísná pravidla při ukládání výše sankce, mezi které patří i precizní vymezení skutku. Výše sankce s odkazem na preventivnost je zcela nezákonná a dle žalobkyně je zřejmé, že nebyla naplněna materiální stránka protiprávního jednání. Má za to, že správní orgány překročily meze správního uvážení a pokutu řádně neodůvodnily v souladu s čl. 6 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a ustálenou judikaturou. Proto je výrok o sankci nezákonný a nepřezkoumatelný.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že dle jeho názoru byly v posuzovaném případě zjištěny všechny rozhodné skutečnosti, shromážděny potřebné důkazy, skutkový stav byl vyhodnocen správně a bylo přihlédnuto ke všem relevantním okolnostem, které by bylo možno hodnotit jak ve prospěch, tak i k tíži žalobkyně. Navrhl proto zamítnutí žaloby.
12. V reakci na žalobní námitku ke skutkovým zjištěním žalovaný poukázal na skutkovou podstatu přestupku ve smyslu § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele. Uvedl, že provedenou kontrolou bylo zjištěno, že na dotaz kontrolora, jaká je doba odpovědnosti za prodávaný výrobek zakoupený v rámci kontrolního nákupu, prodávačka poskytla nesprávnou informaci v tom smyslu, že žádná, přestože v tomto případě byl kupující oprávněn uplatnit právo z vady, která se vyskytne v době 24 měsíců od převzetí zboží. K naplnění znaků přestupku došlo evidentně jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání přiřitatelné právnické osobě, a která porušila povinnost uloženou právnické osobě při činnosti (prodej výrobků) právnické osoby. K tomu žalovaný odkázal na ustanovení § 20 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Žalovaný dále uvedl, že okolnost, zda v době spáchání předmětného přestupku byl zákazníkům vinotéky k dispozici reklamační řád, ve kterém žalobkyně jako prodávající informuje spotřebitele v souladu s ustanovením § 13 zákona o ochraně spotřebitele, je z tohoto hlediska zcela nepodstatná. Prodávající nemůže předpokládat, že si zákazník poté, co jej o reklamačních podmínkách informuje prodávačka, bude takto poskytnuté informace ověřovat ještě i v reklamačním řádu.

13. Žalovaný připustil, že v protokolu o kontrole není uvedeno, že reklamační řád na kontrolované provozovně nebyl vyvěšen. Konstatoval, že je pouze na prodávajícím, jakým způsobem splní povinnost uloženou ustanovení § 13 zákona o ochraně spotřebitele. Poukázal na odpověď správního orgánu I. stupně na námitky vznesené proti kontrolním zjištěním, a to že žádný reklamační řád v prodejně v době kontroly přístupný pro potřeby spotřebitelů nebyl a že inspektoři při kontrole s jeho obsahem seznámeni nebyli.
14. Žalovaný má zato, že skutečný stav věci byl zjištěn v souladu se základními zásadami správního řízení, tj. v rozsahu, o němž nejsou žádné pochybnosti. Poukázal na ustanovení § 81 zákona o odpovědnosti za přestupky, dle něhož v řízení navazujícím na výkon kontroly mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku. Tak tomu bylo i v tomto případě, kdy jednání prodáváčky žalobkyně, které je z hlediska konstrukce odpovědnosti právnické osoby za přestupek přičitatelné žalobkyni jako prodávající, bylo protokolem o kontrole odpovídajícím způsobem zdokumentováno jako jediný podklad pro správní řízení dostačující.
15. K námitce nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti výroku o sankci žalovaný odkázal na odůvodnění uložené sankce provedené prvoinstančním orgánem i na odůvodnění v žalobou napadeném rozhodnutí. K otázce materiální stránky přestupku citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45, dle něhož jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech i materiální znak přestupku a že pouze pokud se k těmto okolnostem přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku. Žalobkyně přitom v průběhu správního řízení a ani v žalobě neuvedla žádné významné okolnosti, které by ohrožení nebo porušení zájmu chráněného zákonem o ochraně spotřebitele vylučovaly.

IV. Jednání soudu

16. Jednání soudu, které se konalo dne 9. 11. 2021, se žalobkyně ani žalovaný nezúčastnili.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Po prostudování předloženého správního spisu dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
18. Z předloženého správního spisu vyplynuly následující pro posouzení věci podstatné skutečnosti:
19. V provozovně žalobkyně, která je prodávající ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele (tj. podnikatel, který prodává výrobky a poskytuje služby), proběhla dne 13. 11. 2018 kontrola, při níž inspektoři České obchodní inspekce zjistili, že došlo k nesprávnému poučení spotřebitele u jednoho výrobku z kontrolního nákupu (otvírák na víno) o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění práva z vadného plnění, neboť na dotaz inspektora (jako spotřebitele), jaká je doba odpovědnosti za vady (možnosti reklamace zakoupeného výrobku, prodáváčka (pokladní) odpověděla, že

žádná, přestože je možnost reklamace 24 měsíců. Průběh kontroly je zaznamenán v protokole o kontrole ze dne 13. 11. 2018.

20. Námitky žalobkyně ze dne 3. 12. 2018 proti protokolu o kontrole správní orgán I. stupně zamítl a dne 11. 7. 2019 vydal příkaz, kterým žalobkyni uznal vinnou z porušení právní povinnosti, kterého se měla dopustit tím, že dne 13. 11. 2018 porušila ustanovení § 13 zákona o ochraně spotřebitele, když spotřebitele řádně neinformovala o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění práva z vadného plnění, čímž došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku dle ustanovení § 24 odst. 7 písm. l) téhož zákona. Za to jí byla uložena pokuta 7.000 Kč. Proti uvedenému příkazu podala žalobkyně odpor, proto správní orgán I. stupně pokračoval v řízení a ve vyrozumění ze dne 24. 7. 2019 žalobkyni sdělil, že shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí bylo ukončeno, a stanovil lhůtu k možnosti uplatnění jejích práv jako účastníka řízení.
21. Následně dne 7. 8. 2019 vydal rozhodnutí čj. ČOI 101198/19/2700, kterým tak jako předtím v příkazu uznal žalobkyni vinnou z porušení právní povinnosti, kterého se měla dopustit tím, že dne 13. 11. 2018 ve své provozovně porušila ustanovení § 13 zákona o ochraně spotřebitele, neboť spotřebitele řádně neinformovala o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění práva z vadného plnění, čímž došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku dle ustanovení § 24 odst. 7 písm. l) téhož zákona. Za to jí byla uložena pokuta ve výši 7.000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení v paušální částce 1.000 Kč.
22. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.
23. Krajský soud posoudil žalobu v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a 2 a § 75 odst. 1 s. ř. s.)
24. Nejprve se zabýval žalobní námitkou, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost i pro nedostatek důvodů, neboť pouze rozhodnutí, které netrpí takovou vadou, může být přezkoumáno soudem.
25. Nutno připomenout, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno - k tomu viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76 (všechny zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztahovat jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Správní orgány (ani soudy) nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek,*

pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014-43). Právě uvedené bezpochyby platí i pro rozhodnutí správního orgánu.

26. Krajský soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost. Důvody, které žalovaného vedly k jeho závěrům, jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí seznatelné. Žalovaný (a před ním i správní orgán I. stupně) vylíčil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení důvodnosti odvolacích námitek, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl. Krajský soud neshledal ani namítanou nesrozumitelnost rozhodnutí žalovaného. Ostatně samotná žalobkyně jeho obsahu porozuměla, neboť s jeho závěry věcně polemizuje v žalobě. Skutečnost, že žalobkyně se závěry žalovaného nesouhlasí a požaduje jiné odůvodnění, které by odpovídalo jejímu postoji, nemůže nepředstavovat důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost. Napadené rozhodnutí tak krajský soud shledal plně přezkoumatelným.
27. Dále již k podstatě věci. Tou je nesouhlas žalobkyně se závěrem správních orgánů, že porušila povinnost stanovenou prodávajícimu ustanovením § 13 zákona o ochraně spotřebitele, tj. povinnost řádně informovat spotřebitele o možnosti reklamace.
28. Ustanovení § 13 zákona o ochraně spotřebitele stanoví, že *prodávající je povinen spotřebitele řádně informovat o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění práva z vadného plnění (dále jen „reklamace“), spolu s údaji o tom, kde lze reklamaci uplatnit.*
29. Dle ustanovení § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele *se prodávající se dopustí přestupku tím, že neinformuje spotřebitele podle § 13.*
30. V prvním žalobním bodě žalobkyně namítala, že kontrola zcela ignorovala na její provozovně umístěný reklamační řád, přičemž ustanovení § 13 zákona o ochraně spotřebitele nestanoví formu ústního poučení o reklamačních podmínkách, dle jejího názoru tak nemohla být naplněna skutková podstata deklarovaného přestupku.
31. S touto námitkou se krajský soud nemohl ztotožnit. Ustanovení § 13 zákona o ochraně spotřebitele stanoví jednu z nejdůležitějších informačních povinností vůči spotřebiteli týkající se vadného plnění. Proávající má poměrně širokou informační povinnost ohledně práv z vadného plnění, které musí vůči kupujícímu spotřebiteli splnit, tj. musí ho informovat o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění práva z vadného plnění a o tom, kde lze reklamaci uplatnit. Se žalobkyní lze souhlasit obecně pouze v tom, že zákon o ochraně spotřebitele nestanoví formu, jakou má prodávající pro splnění této povinnosti použít. Může tak učinit jakýmkoli způsobem, který spotřebitele skutečně informuje řádně. Informování o právech spotřebitele formou reklamačního řádu je bezesporu možné, stejně tak je možné podat příslušnou informaci ústně, tj. nejčastěji při samotném prodeji přímo v obchodě prodávacem/prodavačkou (ke vztahu prodáváče, resp. zaměstnance, k prodávajícimu podnikateli viz níže). V daném případě při kontrolním nákupu kontrolor (jako spotřebitel) vznesl dotaz na možnost reklamace u zakoupeného zboží a prodavačka mu nesprávně odpověděla, že není žádná, přestože dle zákona je kupující v daném případě oprávněn uplatnit právo z vady, která se vyskytne v době 24 měsíců od převzetí (§ 2165 odst. 1 občanského zákoníku).

32. Jak je shora uvedeno, zákon vyžaduje, aby byl spotřebitel o údajích o právech z vadného plnění informován řádně. Prodávající však neinformuje řádně, pokud poskytne spotřebiteli (mimo jiné) informaci nepravdivou (zde pro rozpor s platnou právní úpravou). V daném případě tedy kontrolor jako kupující v postavení spotřebitele nebyl řádně informován ohledně práv z vadného plnění, neboť k jeho dotazu jej prodavačka informovala ústně nesprávně (nepravdivě). Žalobkyně sice opakovaně tvrdí a zdůrazňuje, že na prodejně byl umístěn reklamační řád a tím, že tuto svou povinnost splnila. V daném případě však dotázaná prodavačka nepředala kupujícímu k nahlédnutí reklamační řád, ani jej na něj neupozornila s tím, že v něm je uvedena odpověď na jeho dotaz, ale sama ústně poskytla požadovanou informaci. Bylo by absurdní a proti logice ustanovení § 13 zákona o ochraně spotřebitele, aby si zákazník poté, co dostane od prodavačky při koupi zboží informaci ohledně práv z vadného plnění, musel ověřovat, zda je takto poskytnutá informace správná či nikoliv v reklamačním řádu prodejce či jinde (ostatně v takovém případě by šlo navíc o poskytnutí informace rozporné, tedy rovněž nikoliv řádné). Bylo na žalobkyni, aby své prodavače a prodavačky v tomto směru dostatečně poučila a instruovala, aby k situaci nastalé při kontrole nemohlo dojít.
33. Žalobkyně se mylí, pokud se domnívá, že jestliže nesprávnou informaci na provozovně podala její prodavačka, není naplněna skutková podstata předmětného přestupku, protože informační povinnost je stanovena žalobkyni jako prodávající a ta že si svou povinnost umístěním písemného reklamačního řádu na provozovně splnila.
34. Odpovědnost právnické osoby za přestupek upravuje ustanovení § 20 zákona o odpovědnosti za přestupky. Dle jeho odst. 1 *je právnická osoba pachatelem, jestliže k naplnění znaků přestupku došlo jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě a která porušila právní povinnost uloženou právnické osobě, a to při činnosti právnické osoby, v přímé souvislosti s činností právnické osoby nebo ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu; za porušení právní povinnosti uložené právnické osobě se považuje též porušení právní povinnosti uložené organizační složce nebo jinému útvaru, který je součástí právnické osoby.* Dle odstavce 2 téhož ustanovení se za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje *a) statutární orgán nebo člen statutárního orgánu, b) jiný orgán právnické osoby nebo jeho člen, c) zaměstnanec nebo osoba v obdobném postavení při plnění úkolů vyplývajících z tohoto postavení, d) fyzická osoba, která plní úkoly právnické osoby, e) fyzická osoba, kterou právnická osoba používá při své činnosti, nebo f) fyzická osoba, která za právnickou osobu jednala, jestliže právnická osoba výsledku takového jednání využila.*
35. Právnická osoba je tedy odpovědná za přestupek, jestliže k naplnění znaků přestupku došlo jednáním fyzické osoby, které je přičitatelné právnické osobě. Musí se jednat o fyzickou osobu, která porušila právní povinnost uloženou právnické osobě, a to při činnosti právnické osoby, v přímé souvislosti s činností právnické osoby nebo ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu. Tím, že jsou povinnosti ukládány přímo právnické osobě, je nepodstatné, která konkrétní fyzická osoba jednala (a případně zda zaviněně). Odpovědnost právnické osoby za přestupek je tak založena na objektivní odpovědnosti s možností liberace a není nutno zkoumat subjektivní stránku odpovědnosti za přestupek, neboť právnická osoba odpovídá za přestupek bez ohledu na zavinění. V rámci správněprávní odpovědnosti je pak ukládán správní trest právnické

osobě za to, že osoby odpovědné za její fungování nezajistily splnění povinností jí uložených.

36. Přestupek právnické osoby je tedy projevem právnické osoby navenek, a tedy objektivním následkem jednání fyzických osob, které je právnické osobě přičitatelné. Skutkovou podstatu přestupku v daném případě reálně naplnila svým jednáním fyzická osoba (prodavačka žalobkyně), jejíž jednání se přičítá žalobkyni jako právnické osobě při její činnosti. Lze dodat, že žalobkyně neuvedla jediný relevantní argument, proč by jí v tomto konkrétním případě jednání její prodavačky na provozovně nemělo být přičitatelné.
37. Nelze souhlasit se žalobkyní ani v tom, že v daném případě nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci proto, že ani v protokolu o kontrole není uvedena žádná skutečnost týkající se absence vyvěšení reklamačního řádu. Tato skutečnost totiž není za dané situace nijak podstatná. Jak je již shora uvedeno, je na prodávajícím jakou formu pro informování o právech spotřebitele zvolí, musí však informovat spotřebitele řádně. V tomto konkrétním případě podala příslušnou informaci při samotném prodeji v obchodě ústně prodavačka, v této konkrétní situaci tedy byla zvolena forma ústní. Podaná informace však nebyla pravdivá a spotřebitel tedy nebyl o údajích o právech z vadného plnění informován řádně.
38. Vzhledem k uvedenému proto nelze označit za účelovou (jak namítá žalobkyně) argumentaci žalovaného, že i kdyby byl na prodejně žalobkyně k dispozici reklamační řád, že by to na nesplnění povinnosti prodavačky nic nezměnilo. Na závěru o nesplnění předmětné informační povinnosti v této konkrétní situaci by to skutečně nemohlo nic změnit.
39. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítala, že skutečnosti zjištěné při kontrole sice mohou sloužit jako podklad k vydání rozhodnutí, ale že správní orgán má povinnosti vycházet při rozhodování ze skutečného stavu věci a nikoliv pouze ze zjištění učiněných v rámci kontroly.
40. Ani tato námitka nemůže být úspěšná. Nutno konstatovat, že správní orgán má v souladu se základními zásadami správního řízení postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tedy s požadavky na zákonnost jeho postupu. Správní orgán přitom podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu).
41. Ustanovení § 81 zákona o odpovědnosti za přestupky, které upravuje řízení navazující na kontrolu, stanoví, že *v řízení navazujícím na výkon kontroly mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku.*
42. V dané věci byl při kontrole provozovny žalobkyně zjištěn stav věci, na základě kterého bylo možno ve věci rozhodnout, neboť protokol o kontrole obsahoval k tomu všechna potřebná zjištění. Bylo zcela dostatečně popsáno jednání prodavačky žalobkyně při kontrolním nákupu (poskytnutí nepravdivé informace o možnosti reklamace u nakoupeného zboží), přičemž popis jejího jednání nebyl nijak zpochybněn. Skutečnosti v kontrolním protokolu tak byly zcela dostatečné a bez důvodných pochybností pro

závěr správních orgánů o naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku a vyslovení viny a uložení správního trestu žalobkyni jako prodávající právnické osobě.

43. Žalobkyně v tomto žalobním bodě *de facto* rozporuje to, že prodávačka není v postavení osoby prodávající ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele. Krajský soud proto znovu opakuje, že jednání prodáváčky žalobkyně je z hlediska konstrukce odpovědnosti právnické osoby za přestupek přičitatelné žalobkyni jako prodávající (viz shora).
44. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítala, že o podmínkách reklamace spotřebitele v době provádění kontroly řádně informovala formou umístění písemného reklamačního řádu na provozovně a že tato forma je zcela v souladu s platnou právní úpravou. Tyto námitky zcela souvisí s námitkami uvedenými v prvním žalobním bodě, resp. žalobkyně se zde vrací ke své již uplatněné argumentaci, proto krajský soud odkazuje na své odůvodnění shora k prvnímu žalobnímu bodu.
45. Pokud jde současně o námitku, že se žalovaný nijak nevyjádřil k této žalobní uplatněné námitce v odvolání, tj. že na provozovně umístěný písemný reklamační řád je zcela v souladu s právní úpravou a že tak je zabezpečena řádná informovanost spotřebitelů o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění práv z vadného plnění u veškerého sortimentu na provozovně, pak krajský soud odkazuje na začátek strany 4 žalobou napadeného rozhodnutí. Zde se žalovaný k této odvolací námitce vyjádřil, když uvedl, že v daném případě je podstatné, že byla informace poskytnuta ústně, proto měla být právě tato ústní forma podání informace správná. A v takovém případě označil za zcela nepodstatné, zda byl v provozovně k dispozici reklamační řád, ve kterém byla uvedena tato informace správně, tj. v souladu s právními předpisy. Není tedy pravdou, že by žalovaný zmíněnou odvolací námitku žalobkyně pominul. Reagoval na ni v daném kontextu dostatečně a srozumitelně.
46. V posledním žalobním bodě vznesla žalobkyně námitky k druhu a výměře správního trestu. Nejprve namítla, že výrok o sankci nemohl být žalovaným vydán na základě jeho argumentace, z níž je zřejmé, že nerespektoval přísná pravidla při ukládání sankce, mezi které patří i precizní vymezení skutku.
47. Předně je nutno připomenout, že „výrok o sankci“, jakož i výrok o vině, obsahuje rozhodnutí orgánu I. stupně (viz bod I. a II. výroku jeho rozhodnutí) a nikoliv rozhodnutí žalovaného o odvolání. To obsahuje výrok ve smyslu ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu, tj. že se odvolání zamítá a napadené (tj. prvostupňové) rozhodnutí potvrzuje. Výrok prvostupňového rozhodnutí přitom v bodě I. uvádí, že se žalobkyně uznává vinnou z porušení právní povinnosti, kterého se dopustila tím, že dne 13. 11. 2018 ve své provozovně (identifikováno místo provozovny) „jako prodávající ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele porušila § 13 zákona o ochraně spotřebitele, když spotřebitele neinformovala o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění práva z vadného plnění, neboť na dotaz spotřebitele (inspektora v postavení spotřebitele), jaká je doba odpovědnosti za vady - možnost reklamace na zakoupený výrobek pokladní odpověděla, že žádná, místo správně 24 měsíců, kdy tuto informaci nelze považovat za řádnou, čímž došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku dle ustanovení § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele“. V bodě II. výroku je s odkazem na příslušná ustanovení uložen žalobkyni správní trest, a to pokuta ve výši 7.000 Kč (s identifikací lhůty a údajů potřebných k jejímu zaplacení).

48. Výrok o stanovení viny je tedy v daném případě zcela přezkoumatelný a odpovídající zákonným požadavkům na jeho formulaci, a to i pokud jde o identifikaci samotného skutku, který je žalobkyni kladen za vinu.
49. Žalobkyně současně obecně namítla, že správní orgány překročily meze správního uvážení a pokutu řádně neodůvodnily.
50. Krajský soud nemohl přisvědčit ani této námitce, neboť neshledal, že by správní orgány při ukládání sankce nerespektovaly rozhodovací prostor a pravidla pro ně zákonem vymezená. Odůvodnění výměry sankce, resp. správního trestu, je sice strohé, nicméně dostalo splnění zákonných požadavků, neboť je zdůvodněna způsobem, který nepřipouští pochybnosti o tom, že odpovídá konkrétním okolnostem tohoto případu. Správní orgán I. stupně posoudil povahu a závažnost přestupku, jednání hodnotil jako nedbalostní a za přitěžující okolnost označil to, že v posledních třech letech před provedením kontroly byla žalobkyně za porušení stejné povinnosti již jednou inspektorátem Královéhradeckého a Pardubického kraje pravomocně sankcionována (odkázal na příslušné rozhodnutí). Žalovaný zdůraznil, že se jedná o opakující se páčání typově shodného přestupku a upozornil ještě na další případ, kdy byla žalobkyně sankcionována za stejný přestupek v jiné její provozovně. Krajský soud považuje určení výše pokuty za odpovídající ustanovení § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky a připomíná, že sankce za prokázaný přestupek byla v daném případě uložena na zcela spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí pro ukládání sankce za tento druh přestupku, za nějž lze uložit pokutu až do výše 3 mil. Kč (§ 24 odst. 14 písm. c/ zákona o ochraně spotřebitele). Krajský soud proto dodává, že by se žalobkyně jen stěží mohla dovolávat snížení beztak již velmi mírné sankce.
51. Žalobkyně poprvé v žalobě namítla, že v jejím případě nebyla naplněna materiální stránka předmětného protiprávního jednání.
52. K tomu je nutno předně konstatovat, že obecně se vychází z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45). Již samotné stanovení formálních znaků přestupku tedy v sobě nese v běžně se vyskytujících případech i stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný. Pouze pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.
53. V obvyklých situacích tedy bude materiální stránka přestupku dána, jen ve výjimečných a zvláštních situacích dána nebude. Ve světle uvedeného nutno dospět k závěru, že v souzené věci se jednalo o zcela standardní případ přestupkového jednání postihovaného citovanými ustanoveními zákona o ochraně spotřebitele. Krajský soud žádné zvláštní okolnosti, které by v daném případně snad nastaly, neshledal, ostatně žádné neuvedla ani sama žalobkyně.
54. Lze dodat, že při rozhodování, zda je určité jednání přestupkem či nikoli, si musí správní orgán vždy nejdříve vyhodnotit, zda došlo k naplnění obou znaků přestupku, tj. znaku formálního i materiálního. Materiální stránkou se však výslovně (v rozhodnutí) v řadě

případů zabývat nemusí, a to zejména v těch situacích, kdy je naplnění materiální stránky nepochybné a ani přestupce naplnění materiální stránky nezpochybňuje (např. rozsudek ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 As 24/2013-28, body 34-37). Tak tomu bylo i v této věci.

55. Krajský soud uzavírá, že v projednávané věci byl řádně zjištěn skutkový stav věci v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, a to tak, že nevznikají žádné pochybnosti o tom, že žalobkyně porušením ustanovení § 13 zákona o ochraně spotřebitele naplnila skutkovou podstatu přestupku dle § 24 odst. 7 písm. l) téhož zákona. Krajský soud nemohl přisvědčit žádné ze žalobních námitek, napadené rozhodnutí shledal za odpovídající zákonným požadavkům.

VI. Závěr a náklady řízení

56. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
57. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 9. listopadu 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu